

Valsts prezidenta Egila Levita runa Saeimas pavasara sesijas noslēguma plenārsēdē

Publicēts: 22.06.2023.

[Egils Levits](#)

[Iekšpolitika](#)

Godātais Saeimas priekšsēdētāj!

Godātie deputāti!

Dāmas un kungji!

Savā prezidentūrā esmu iedibinājis jaunu tradīciju – Valsts prezidenta uzrunu Saeimas darba gada sākumā un nobeigumā. Šī būs astotā un pēdējā reize.

Es šodien runāšu par trim Latvijas nākotnei svarīgām jomām: drošību, latviskumu un mūsu reformspēju.

I Par drošību

NATO Madrides samita jaunā stratēģiskā koncepcija nozīmē, ka ienaidnieks tiks apturēts uz robežas. Tātad, iespējams, tieši uz Latvijas austrumu robežas.

Pēc Krievijas noziegumiem Ukrainā NATO Austrumu flanga valstīm vairs nebija pieņemama līdzšinējā NATO stratēģija – teritoriju atkarot jau pēc tam, kad ienaidnieks ir ienācis. Tomēr gribu uzsvērt – šī nozīmīgā NATO stratēģijas maiņa mums nenāca nedz

viegli, nedz pašsaprotami.

Mēs esam blakus Ukrainai, netālu no mums notiek karš. Valstīm, kas atrodas tūkstošiem kilometru attālumā no šī kara, citas rūpes var būt svarīgākas.

Jaunu drošības līmeni Latvijai pēdējā pusotrā gadā izdevās panākt, cieši sadarbojoties Valsts prezidentam, ārlietu un aizsardzības ministriem, Saeimas vadībai un ārlietu komisijai.

Tālāk mūsu kopīgo pozīciju es nostiprināju NATO Austrumu flanga valstu prezidentu formātā. Mūsu nostāja NATO tika respektēta.

Atgādināšu, ka Latvija kā vienīgā Baltijas valsts no Madrides aizbrauca ar parakstītu līgumu – saprašanās memorandu – par NATO brigādes izvietojšanu tās teritorijā. Mūsu lielais uzdevums tagad ir Sēlijas poligons.

Tāpat mūsu pašu mājasdarbs ir Nacionālo bruņoto spēku kaujasspēju un skaitliskā sastāva palielināšana.

Valsts aizsardzības dienesta pirmajam iesaukumam ir pieteikušies pusotras reizes vairāk jauniešu, nekā to sagaidījām. Tā ir laba atbilde skeptiķiem un vaimanātājiem, kas iebilda pret obligāto dienestu.

Esmu pārliecināts, ka jau pēc pāris gadiem jaunieši dienestu armijā uzskatīs par goda lietu, līdzīgi kā mūsu ziemeļu kaimiņi. To veicinās arī jaunievietā Valsts aizsardzības mācība skolās.

Vienlaikus vēlos atgādināt, ka mums beidzot ir jāizbūvē valsts robeža. Gadiem ilgā nespēja izdarīt šo vienkāršo lietu ir nožēlojama. Šī nespēja diskreditē valsts varu – pirmām kārtām jau pašas Latvijas sabiedrības acīs.

Tāpat nākamo gadu prioritātei ir jābūt iekšlietu sistēmas nostiprināšanai. Nav godīgi, ka iekšlietu darbinieki par tikpat atbildīgu darbu kā viņu kolēģi armijā saņem ievērojami zemāku atalgojumu.

Godātie deputāti!

Pēc divām nedēļām sāksies NATO Viļņas samits. Samitā jāpanāk Madrides lēmumu īstenošana, it sevišķi integrēta Baltijas gaisa un raķešu aizsardzības sistēmas izveide.

Viļņas samita "karstais" jautājums, protams, būs Ukrainas nākotne NATO.

Es uzskatu, ka Ukraina ir jāuzņem NATO jau drīz pēc kara beigām. Šo pozīciju paudu, tiekoties ar NATO Austrumu flanga valstu prezidentiem pirms dažām nedēļām.

Tā ir kopīgā šo valstu grupas pozīcija. Mums ar labiem argumentiem jāspēj pārliecināt pārējos NATO partnerus.

Tas nepieciešams, lai novērstu nākamo karu. Ja Krievijai ļaus atgūties un sakopot spēkus, nākamais karš būs neizbēgams.

Pasaule ir iegājusi jaunas nestabilitātes un neparedzamības laikmetā. Tas apdraud starptautiski tiesisko pasaules kārtību, kura tika iedibināta pēc Otrā pasaules kara. Līdz šim, 70 gadu laikā, lielākā vai mazākā mērā tomēr pasaulē ir nodrošināts miers.

Starptautisko tiesību pastāvēšana un šīs tiesiskās kārtības ievērošana ir pamats mieram pasaulē un Latvijas drošībai.

Tādēļ mums ir jāstiprina institūcijas, kas šo kārtību uztur. Mums ir jādara viss iespējamais, lai apturētu un sodītu tos, kas šo kārtību grauj. Tāpēc nozīmīgs tuvākā laika ārpolitiskais mērķis ir panākt atbalstu Latvijas ievēlēšanai ANO Drošības padomē.

Latvijai ir aktīvi jāturpina darbs, lai izveidotu starptautisku tribunālu Krievijas noziegumu Ukrainā izmeklēšanai un sodīšanai. Blakus principā pārvaramiem juridiskiem šķēršļiem šeit galvenais ir starptautiskās sabiedrības politiskās gribas jautājums.

Par starptautisko tiesību nostiprināšanu un Krievijas tribunāla izveidi esmu aktīvi iestājies jau pašā kara sākumā. Kā jurists ar starptautisku pieredzi turpināšu to darīt arī turpmāk.

Krievija netika sodīta ne par Baltijas valstu okupāciju, ne par citiem starptautiskiem noziegumiem. Šoreiz Krievijai sods būs jāsaņem. Agrāk vai vēlāk.

II Par saliedētu sabiedrību un latviskumu

Godātie kolēģi!

Šodien "dzelzs priekšgars" ir nolaidies uz robežas pie Zilupes. Tas nedrīkst būt caurlaidīgs ne militāri, ne biznesa darījumiem, ne Latvijas cilvēku apziņā. Šis "dzelzs priekšgars" nošķir nesavienojamu vērtību pasaules. Tāpēc mums pacietīgi, bet neatlaidīgi ir jāturpina veidot tādu sabiedrību, kura ir imūna pret "krievu pasauli" visās tās izpausmēs.

Saliedēta sabiedrība nav par katru cenu kaut kā kopā salipināta. Saliedēta sabiedrība var būt tikai tā, kuras pamatā ir kopīgas vērtības – latviskums, demokrātija un eiropēiskā piederība. Vērtības, kuras cilvēks pats uzskata par savējām.

Par demokrātiju un piederību Eiropai Latvijā valda pietiekami liela vienprātība. Par latviskumu tāda vēl ir jāpanāk.

Lielai daļai sabiedrības latviskums ir pašsaprotams. Tomēr ir arī tādi, kuri vēl joprojām sapņo par sev ērto "krievu pasauli" šeit pie mums, Latvijā. Savukārt citi krievu un padomju koloniālisma un rusifikācijas paliekas vienkārši neredz, pie tām ir pieraduši vai samierinās ar tām.

Latviskuma centrā ir latviešu valoda kā valsts valoda. Taču latviskums nozīmē vairāk.

Tas ir arī redzējums uz pasauli tieši no mūsu skatupunkta. Tā ir mūsu kultūra, mūsu vēstures izpratne. Pārlicība par to, ka Latvijas okupācija bija noziegums, ka neatkarīga valsts ir vērtība. Ka Latvija pieder Rietumu, nevis Austrumu pasaulei.

Latviskums ir stingrs pamats mūsu pilsoniskajai sabiedrībai.

Latviskums aicina visus tajā iekļauties. Un tas nekādi nemazina mazākumtautību tiesības savā vidū kopt savu nacionāli kulturālo identitāti.

Lai nostiprinātu Latvijas valsts latvisko raksturu, es izstrādāju Latviešu vēsturisko zemju likumu. To pieņēma 13. Saeima. Vidzeme, Kurzeme, Latgale, Zemgale un Sēlija pārstāv latviskuma daudzveidību un vēsturisko dziļumu.

Ir izveidota vēsturisko zemju padome, jābūt obligātam ikgadējam valsts finansējumam, programmām un pilnvērtīgam saturam.

Esmu vienmēr konsekventi iestājies par vienotu skolu latviešu valodā. 13. Saeima beidzot šo lēmumu pieņēma. Lai gan daudz par vēlu, bet tomēr – vēsturiski ar to tiek pielikts punkts mūsu tautas sašķeltības bezgalīgajai turpināšanai nākotnē.

Pēc manas uzstājīgas prasības trim izglītības ministriem pēc kārtas, no 2026./2027. mācību gada skolās kā otro svešvalodu beidzot mācīs kādu no Eiropas valodām.

Tas, ka otrā svešvaloda vairs nebūs krievu valoda, ir konsekvents solis, lai turpinātu atbrīvoties no mūsu koloniālās pagātnes.

Latvija pēdējā gada laikā ir atbrīvota no daudziem okupāciju slavinošiem pieminekļiem. Šis darbs vēl ir jāpabeidz. Taču Latvijas publiskajā telpā joprojām ir virkne ielu nosaukumu, zīmju, kas simbolizē Latvijas piederību Krievijas telpai. Ņemot vērā Krievijas agresīvo imperiālismu, ir pēdējais laiks to mainīt.

Latvijas publiskajai telpai ir jāapliecina mūsu latviskās, demokrātiskās un eiropēiskās vērtības, nevis padomju okupantu un cariskās Krievijas vērtības.

Tādēļ šo pirmdien es iesniedzu Saeimā attiecīgu likumdošanas iniciatīvu. Tai pievienots Publiskā atmiņas centra apkopots saraksts ar okupācijas varu saistītiem ielu nosaukumiem, kuri būtu pārdēvējami. Par to jūs varēsiet diskutēt.

Gribu jautāt – kādu vēstījumu mums nes Pionieru, Gagarina vai Puškina ielas? Vai to, ka Latvija kaut kādā veidā tomēr ir piederīga Krievijas telpai? Arī vēl šodien, kad Krievijas agresīvais imperiālisms uzsver, ka “krievu pasaules” telpa ir daudz plašāka par Krievijas robežām?

Mums pašiem ir daudz godājamu cilvēku, kuru vārdos varam nosaukt mūsu pilsētu ielas. Minēšu kaut vai trīs Latvijas vēsturē ļoti nozīmīgas sievietes – Klāru Kalniņu, Valeriju Seili vai Bertu Pīpiņu.

Ja ne visām pašvaldībām ir griba un spēja pašām atbrīvoties no šī brīvajai Latvijai nepiedienīgā un nepieklājīgā mantojuma, tad jārikojas valstij.

Savukārt veselības nozarē nepieņemamu situāciju atklāj nesen publicēta jaunas ārstes vēstule. Pacientu tiesību likuma regulējums, ka informācija pacientam ir jāsniedz viņam saprotamā formā, tiek vienpusīgi interpretēts kā pienākums ārstam runāt krieviski. Bet kāpēc ne poļu, somu vai lietuviešu valodā? Te nav loģikas. Tas nozīmē, ka steidzīgi ir jāpieņem likuma regulējums, kas praksē nepieļauj latviešu ārstu un citu veselības darbinieku diskrimināciju.

Vēl joprojām mūsu valstī ir daudz uzņēmumu, kas prasa saviem darbiniekiem runāt krieviski. Kādēļ? Vai tādēļ, ka Latvija kādreiz atradās cariskās Krievijas impērijas sastāvā un piecdesmit gadus to bija okupējusi Padomju Savienība? Mēs nedrīkstam pieļaut, ka mūsu jaunā un izglītotā paaudze tiek izspiesta no Latvijas darba tirgus. Izspiesta no Latvijas. Viņiem krievu valoda nav jāmāk.

Es pateicos pilsoniskajai sabiedrībai – jo īpaši Liānai Langai un domubiedriem – par konsekventu un efektīvu kampaņu latviešu valodas nostiprināšanai. Un es aicinu šo kampaņu turpināt un paplašināt. Tieši sabiedrības pilsoniskā aktivitāte ir patiešām panākusi, ka krievu valoda latviešiem daudzās situācijās jau vairs netiek uzspiesta.

Bet, ja nepietiek ar sabiedrības spiedienu, ir jāiejaucas likumdevējam. Ja tas nepieciešams, ir jāmaina likums, nevis ar likumu jāgarantē cariskās Krievijas un Padomju Savienības koloniālās un rusifikācijas politikas seku turpināšana brīvajā un neatkarīgajā Latvijas valstī.

Kolēģi!

Nešaubīgi – Latvija šajos četros gados ir kļuvusi latviskāka.

Esmu lepns, ka kā Valsts prezidents varēju šeit dot arī savu pienesumu.

Latvijas valsts pamati ir kļuvuši stiprāki!

III Par mūsu reformspēju. Kādēļ tā mums ir tik zema?

Jau 2021. gada rudenī no šīs Saeimas tribīnes es norādīju uz valsts strukturālo atpalcību. “Latvija atpaliek” – es katrā runā atkārtoti aicināju Saeimu rīkoties. Beidzot šī problēma tagad ir nonākusi politiskajā dienaskārtībā. Šodien par to runā.

Ekonomikas transformācija ir veids, kā pārvarēt mūsu strukturālo atpalcību. Un turklāt – vienīgais veids. Īstermiņā tas nozīmē – atgūt konkurētspēju. Bet ilgtermiņā – kalpot Latvijas ilgtspējīgai attīstībai Eiropas un globālās ekonomikas kontekstā. Gribu uzsvērt, ka tieši ilgtspējīga attīstība ir atslēga nevienlīdzības mazināšanai. Nevienlīdzība Latvijā ir ievērojami augstāka nekā vidēji Eiropā.

Taču risinājums nav esošā kopprodukta pārdale. Tas var būt tikai plāksteris. Risinājums nevienlīdzības mazināšanā var būt vienīgi ievērojams kopprodukta pieaugums. Tam ir jābūt straujākam nekā Baltijas kaimiņvalstīs un straujākam kā Eiropā vidēji.

Un tas ir iespējams tikai un vienīgi rūpīgi piestrādājot pie katra no tiem elementiem un to sažobes, kurus jau daudzkārt esmu

minējs un kuriem bija veltītas arī virkne konferences un sanāksmes Rīgas pili. Šie elementi ir – 1) skolas izglītība, 2) augstākā izglītība, 3) zinātne, 4) pētniecība, 5) inovācijas, 6) ražošana un 7) eksports. Un tieši šādā kārtībā! Gala rezultāts ir pastāvīgi augošs nacionālais kopprodukts.

Piezīmēšu, ka, kamēr šie elementi nebūs katrs par sevi sakārtoti un to savstarpējā sazobe nebūs nodrošināta, nekāda attīstība labklājības virziena nebūs iespējama.

Arī imigrācija būs tikai pseido risinājums. Tas varbūt atrisinās dažu konkrētu uzņēmumu problēmas, bet radīs jaunas, un tās būs daudz, daudz kompleksākas problēmas.

Mēs visi varam konstatēt, ka mūsu ekonomikas vezums uz priekšu kust pārāk lēni. Relatīvi mēs slīdam atpakaļ. Kādēļ tas tā ir? Es minēšu sešus šķēršļus, kuri kopumā veido mūsu atpalicības kultūru.

Pirmais: laika faktors

Mēs reformām ķeramies klāt, kad ilgstošas bezdarbības dēļ ūdens jau smeļas mutē. Tas redzams gan attiecībā uz skolu tīklu sakārtošanu, gan slimnīcu līmeņiem, gan daudzām citām reformām, kuras mēs visu laiku darbinām. Kolēģi, šīs reformas jau sen ir ar sūnām apaugušas!

Tas pats attiecas uz nodarbinātības politiku, kur pastāvīgi aug nesakritība starp darba tirgus pieprasījumu un darbaspēka piedāvājumu.

Finanšu sistēmas kapitālo reformu veicām, kad jau riskējām iekļūt pelēkā sarakstā. Atjaunojamie energoresursi tikai tagad strauji attīstās, pateicoties sankcijām pret Krieviju, kamēr citās valstīs šī attīstība ir gājusi jau daudz tālāk.

Par abiem pēdējiem gadījumiem tomēr jāatzīst – kad esam patiešām lielās nepatīkšanās, kad ūdens jau smeļas mutē, mūsu reformspēja var būt pat diezgan laba. Bet kur tā izplēn mierīgākos laikos?

Otrais: kompleksitātes izpratne

Nopietnas reformas vienmēr ir kompleksas. Eiropas zaļais kurss, Nacionālais attīstības plāns 2030 vai jebkura ilgtermiņa programma prasa vienotā, mērķtiecīgā ķēdē saslēgt dažādas reformas un dažādu ministriju pūliņus.

Viens piemērs. Nupat ir izveidota Cilvēkkapitāla padome. Tas ir ļoti apsveicami! Bet no tās uzdevumiemizriet, ka darbaspēka politika tagad jāsāk bezmaz vai tukšā vietā. Ko valdības līdz šim ir darījušas šajā jomā? Acīmredzot nav bijusi ne politika, ne rīcības, ka tagad valdībai ir jāsāk no jauna.

Esmu daudz runājis par finansējuma palielinājumu zinātnei, pētniecībai un inovācijām. Un patiešām, paldies, valdība to apņēmusies četros gados dubultot no 0,7 % līdz 1,5 % no IKP. Tomēr, kad būsīm to sasnieguši, Eiropas vidējais rādītājs tad jau tuvosies 3 %.

Mums ir virkne labu zinātnieku un zinātnisko institūtu, bet inovāciju radīšana un to pārnese tautsaimniecībā buksē. Dažkārt izrādās, ka mums ir pat izcili un ģeniāli konkrēti risinājumi. Taču mūsu spējas risināt kompleksas, strukturālas problēmas ir nepiedodami vājas. Tā ir mūsu valsts negatīvā iezīme uz Ziemeļeiropas fona.

Trešais: mērķtiecība

Reformas nevar būt sekmīgas, ja nav skaidra mērķa un pēctecīga ceļa uz to.

Valdības apstiprinātais Nacionālais attīstības plāns paredz, ka 2030. gadā Latvija būs krietni attīstītāka valsts nekā šodien, ka tā būs jau stipri pietuvojusies un virknē rādītāju pārsniegusi Eiropas Savienības vidējo līmeni. Savukārt decembrī apstiprinātajā Valdības rīcības plānā ir vairāk nekā 700 punkti. Mēs patiesi dzīvosim daudz labāk, ja šie mērķi tiks sasniegti. Taču ir skaidrs, ka ar mūsu ierobežotajiem finansiālajiem un cilvēku resursiem tos visus vienlaicīgi sasniegt nevarēsīm.

Vai valstij ir skaidra ceļa karte, kuri mērķi un cik tālu ir prioritizējami, kuri mērķi ir jāsamazina, kuri jāatliek un kuri varbūt vispār jāsvītrot? Iespējams, ka būs kā vienmēr. Un vienmēr ir tā – kurš vairāk “izplēš” no finanšu ministra, tas arī tiek uz priekšu. Tā nav mērķtiecīga attīstība!

Ceturtais: novecojusi valsts pārvaldības struktūra

Valsts pārvaldība ir fragmentēta. Tā nespēj turēt līdzīgu pastāvīgu pieaugošu sabiedrības un tautsaimniecības sarežģītībai.

Pēc mana neatlaidīga spiediena 14. Saeima ir veikusi soli pareizā virzienā. Paldies jums par to! Ir izveidota Klimata un enerģētikas ministrija. Es domāju, ka esam viena no pēdējām valstīm, kur šāda atbildīga amatpersona par šādu centrālo mūsdienīgu politikas sektoru ir iedibināta.

Tāpat ir iedibināti, bet nav pielietoti ministru biedru posteņi. Tāpat izveidotas vairākas Ministru kabineta komitejas. Un nevis nolūkā palielināt ierēdniecību, kā populistiski tiek uzskatīts, bet gan veidot un īstenot politiku tieši tajās modernai sabiedrībai nepieciešamajās jomās, kur šādas politikas patlaban faktiski nav. Un – neaizmirsīsim – nodrošināt par tām arī politisko atbildību.

Valsts pārvaldes ielaistais sklerotisms, kad nozaru politikas joprojām dzīvo savu vienu no otras izolēto dzīvi, joprojām nav pārvarēts.

Valdības struktūrai un valsts pārvaldes uzbūvei ir jāatspoguļo attiecīgās valdības politikas prioritātes! Strukturāli tas tagad, pēc jūsu pieņemtajiem grozījumiem, būs iespējams. Bet es tiešām aicinu to pielietot arī praksē.

Neticu, ka būtisku attīstību tādās jomās kā demogrāfija, nodarbinātība, digitalizācija, zinātne un inovācijas ir iespējams sasniegt, ja dažādās ministrijās izkaisītās atbildības nesavelk kopā un nepārtrauca politiski atbildīga amatpersona.

Ilgtermiņa mērķus var sasniegt tikai tad, ja uz tiem iet vienoti, nevis katrs par sevi.

Piektais: birokratizācija

Birokrātija ir nepieciešama. Tas ir nepopulāri, bet tā ir noteikumu un procedūru kopums, kas nodrošina paredzamību, tiesiskumu, stabilitāti un skaidrību par to, kā valsts funkcionē. Bet birokrātijas iedzimtais grēks ir vēlme izplesties un aizburta gan paslēpties, gan pazaudēt jēgu.

Mēs kavējam laiku un zaudējam naudu, piemēram, nespējot savlaicīgi ieludināt tautsaimniecībā Eiropas struktūrfondu vai Atvēršanas fondu naudas.

Birokrātijas aizcietējumi kavē inovāciju pārnesi. Jau traģiski neefektīva ir iepirkumu procedūra. Un tā es varētu turpināt vēl ilgi. Tāpēc esmu aicinājis ieviest valsts pārvaldē atbirokratizēšanas vienību, kas nepārtraukti caurskatītu un likvidētu nevajadzīgas birokrātiskās procedūras. Tas būtu pretsvars birokrātijas dabiskajai vēlmei netraucēti izplesties. Šodien es atkārtāju šo aicinājumu.

Šodien es atkārtāju šo aicinājumu. Esmu drošs, ka darba šai vienībai netrūks un tas tik drīz nebeigsies.

Sestais: reformu prasmes trūkums

Varbūt dažus tas pārsteigs, bet reformas veikt ir jāprot, kolēģi! Reformas bieži ir sāpīgas, un ja tās nav sāpīgas, tās nav reformas! Lai veiktu reformas, nepieciešama ne tikai laba un pareiza ideja, bet arī prasmes un zināšanas, kā tās īstenot.

Jāspēj prognozēt nākotnes vajadzības un problēmas. Reformās ir jāieprogrammē fleksibilitāte. Jāspēj piesaistīt atbalstītājus un paredzēt pretestību. Jāspēj nomierināt tos, kuri būs zaudētāji. Jāspēj visus reformas posmus salikt loģiskā sakarībā, nezaudējot ilgtermiņa mērķi. Konkrētajai reformai jāiekļaujas valsts kopējās attīstības plānā. Un tā tālāk! Reformu veikšana ir jāprot!

Tipisks piemērs reformai ar labu mērķi un diletantisku izpildījumu ir Skola 2030. Slikti veikta reforma labo mērķi diskreditē.

Reformu veikspēja ir zinātne. Somijā jau kopš sešdesmitajiem gadiem darbojas neatkarīga reformu veicināšanas institūcija SITRA,

kuras mērķis ir palīdzēt valstij veikt reformas. Tā gan iesaka nepieciešamās reformas, gan arī tad, ja valsts ir nolēmusi to darīt, parāda, kādā veidā valsts var sasniegt mērķi, kuru ir nolēmusi sasniegt. Uzskatu, ka arī Latvijai tāda ir nepieciešama.

Kopā ņemti, šie seši šķēršļi rada Latvijā reformu mazspēju, veido mūsu atpalcības kultūru.

Jūsu, Saeimas deputātu, iespējās un atbildībā ir šos šķēršļus novākt.

Jums tam ir trīs gadi laika. Mēs visi gaidīsim rezultātus!

IV

Godātie deputāti!

Stājoties amatā, es solīju būt visas tautas prezidents. Manā prezidentūrā tas nozīmēja strādāt Latvijas ilgtspējas, Latvijas drošības un latviskas Latvijas labā. Tātad – visas tautas labā. Esmu to darījis atbildīgi un pēc labākās sirdsapziņas.

Novēlu prezidentam Rinkēvičam sekmes nākamo četru gadu ceļā!

Paldies jums, godātie deputāti, par kopīgi paveikto!

Milēsim Latviju ar sirdi, bet pilnveidosim – ar gudru ziņu un prātu!

Lai saules mūžs Latvijai!

<https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidenta-egila-levita-runa-saeimas-pavasara-sesijas-nosleguma-plenarsede>